

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/307/2021
Identifikačné číslo spisu:	7513202640
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7513202640.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ing. P. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX/XX, O. nad N. zast. Advokátska kancelária Peter Dittrich s.r.o., so sídlom Mudroňova 29, Košice, IČO: 36 861 855, proti žalovanému: Okresné stavebné bytové družstvo - Správa bytov, so sídlom Rožňavská 10, Moldava nad Bodvou, IČO: 47 248 611 zast. JUDr. Dušanom Pavčíkom, advokátom so sídlom Kuzmányho 57, Košice, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy s prísl., vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp.zn. 7C/15/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 06. mája 2021, č.k. 2Co/63/2020-218, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobca nemá proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“) č.k. 7C/15/2013-172 z 19. decembra 2019 vo výroku o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom listom z 29.11.2012 a vo výroku o trovách konania, odmietol odvolanie proti výroku o vylúčení nároku žalobcu na náhradu mzdy na samostatné konanie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného mu listom žalovaného zo dňa 29.11.2012, nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

2. Odvolací súd poukázal na to, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že je zamestnancom Okresného stavebného bytového družstva Košice - okolie (ďalej len „OSBD Košice - okolie“) na základe pracovnej zmluvy z 03.04.2019, pričom tento pracovný pomer sa mal skončiť dňa 29.11.2012 rozhodnutím

žalovaného o okamžitom zrušení jeho pracovného pomeru. Žalobca tvrdil, že neobdržal "Okamžitého skončenia pracovného pomeru", ktoré by bolo riadne odôvodnené a nebol si vedomý akéhokoľvek dôvodu, kvôli ktorému by s ním zamestnávateľ mohol okamžite ukončiť pracovný pomer. Ku dňu 30.05.2013 bolo OSBD Košice - okolie zrušené bez likvidácie rozdelením na Okresné stavebné bytové družstvo - Správa bytov a Bytové družstvo - Moldava nad Bodvou. Žalobca preto navrhol, aby súd v konaní pokračoval ako so žalovaným s Okresným stavebným bytovým družstvom - Správa bytov. Súd upovedomil Okresné stavebné bytové družstvo - Správa bytov, že s ním bude pokračovať v konaní ako s právnym nástupcom pôvodného žalovaného.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že zamestnávateľ musí dať zamestnancovi okamžité skončenie pracovného pomeru v subjektívnej dvojmesačnej lehote a ročnej objektívnej lehote. Rozhodujúcim dňom pre posudzovanie dodržania prekluzívnej lehoty na podanie žaloby žalobcom ako aj pre posúdenie včasnosti doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru bol deň 27.12.2012, t.j. deň vrátenia Oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru žalovanému. Pre určenie počiatku behu subjektívnej 2 mesačnej lehoty stačí, aby sa zamestnávateľ dozvedel o skutočnostiach, s ktorými zákon spája možnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. V prejednávanej veci dôvod zakladajúci okamžité skončenie pracovného pomeru bol vymedzený ako závažné porušenie pracovnej disciplíny spočívajúce v tom, že žalobca bol dňa 16.10.2012 účastníkom pokusu o násilný vstup do budovy vo vlastníctve OSBD Košice - okolie. O okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom bolo rozhodnuté dňa 29.11.2012 na mimoriadnom zasadnutí predstavenstva OSBD Košice - okolie, teda toto rozhodnutie predchádzalo skončeniu vyšetrovania incidentu zo dňa 16.10.2012 políciou a výsledky vyšetrovania nemali vplyv na rozhodnutie OSBD Košice - okolie o okamžitom skončení pracovného pomeru. Súd prvej inštancie poukázal na to, že samotné skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcu „účasť pri pokuse o násilný vstup do budovy OSBD Košice - okolie dňa 16.10.2012" nasvedčuje tomu, že zamestnávateľ sa 16.10.2012 dozvedel o dôvodoch, ktorými zo strany zamestnanca malo dôjsť k porušeniu pracovnej disciplíny závažným spôsobom, pričom v konaní súdu nebolo preukázané, aby ďalšia skutočnosť „prispela" k ozrejmieniu skutočností vedúcich k vedomosti o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobcu. Subjektívna lehota 2 mesiace v zmysle § 68 ods. 2 ZP začala teda plynúť od 16.10.2012. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené žalobcovi dňom 27.12.2012, t.j. deň vrátenia nedoručenej zásielky žalovanému, a teda subjektívna dvojmesačná lehota pre doručenie písomného vyhotovenia okamžitého skončenia pracovného pomeru dodržaná nebola, čo spôsobuje v súlade s § 70 ZP jeho neplatnosť a vedie k vysloveniu neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru súd poukázom na § 9 ods. 1 ZP, § 243 ods. 1 Obchodného zákonníka a čl. 67 ods. 2 Stanov OSBD Košice - okolie vyvodil aj z toho, že listina nespĺňala formálne náležitosti, lebo v nej absentoval vlastnoručný podpis účastníka právneho úkonu, keď ju podpísal iba predseda predstavenstva a žiadny druhý člen predstavenstva.

4. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a rozsudok vo výroku vo veci samej ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Mal za to, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie potrebné pre posúdenie včasnosti podania žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru pri fikcii doručenia listiny obsahujúcej okamžité zrušenie pracovného pomeru, sú správne a jednoznačne nasvedčujú záveru, že žalobca žalobu na súd podal včas v rámci dvojmesačnej prekluzívnej lehoty. Zároveň vychádzal z toho, že súd prvej inštancie správne posúdil aj otázku uplynutia dvojmesačnej prekluzívnej lehoty žalovaného na okamžité rozviazanie pracovného pomeru so žalobcom. Aj podľa odvolacieho súdu z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva záver, že dvojmesačná prekluzívna lehota, v ktorej mohol zamestnávateľ uplatniť okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom začala plynúť dňa 16.10.2012 (uplynula 16.12.2012), kedy sa nesporne, preukázateľne prostredníctvom predsedu predstavenstva a ďalších členov predstavenstva dozvedel o incidente, ktorý považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny zamestnancom a ktorý dôvod aj uplatnil v texte listiny z 29.11.2012 o okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom. Od tohto dňa vedúci pracovníci žalovaného mali vedomosť o incidente, ktorý od počiatku vykladali ako závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom, o čom napokon svedčí aj to, že nemali potrebu vykonať žiadne iné šetrenie, pretože videli žalobcu v deň incidentu stáť na druhej strane ulice a nečakali

ani na výsledky trestného oznámenia, ktoré podal predseda predstavenstva žalovaného. Pokiaľ bolo žalobcovi okamžité skončenie pracovného pomeru doručené dňom 27.12.2012, teda dňom vrátenia žalovanému nedoručenej zásielky obsahujúcej oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom, uplatnil skončenie pracovného pomeru týmto spôsobom po uplynutí zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty. Ďalej uviedol, že zákon pre platnosť tohto právneho úkonu predpisuje formálne a obsahové náležitosti. Okamžité skončenie pracovného pomeru medzi iným musí byť písomné. Podľa čl. 67 ods. 2 Stanov žalovaného právne úkony predstavenstva, pre ktoré je predpísaná písomná forma, podpisuje za družstvo predseda a jeden podpredseda predstavenstva, v neprítomnosti niektorého z nich poverený člen predstavenstva. V danom prípade žalovaný nepostupoval v zmysle stanov a porušil ich, keď okamžité skončenie pracovného pomeru, ktorým chcel ukončiť pracovný pomer so žalobcom podpísal len predseda predstavenstva, z ktorého dôvodu listina nespĺňa formálne náležitosti a vedie k jej neplatnosti, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie.

5. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), resp. b) CSP.

6. Dovolateľ namietol zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu. Zároveň namietol, že odvolací súd nevyhovel jeho návrhu, že pre prípad ak bude okamžité skončenie pracovného pomeru posúdené ako neplatné, aby súd určil, že od dovolateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. Poukázal na to, že súdy nesprávne právne posúdili začatie plynutia dvojmesačnej subjektívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP poukazom na § 68 ods. 1, 2, § 63 ods. 4 a 5 ZP. Z odôvodnenia rozsudkov súdov vyplýva, že mali za to, že o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobcu sa žalovaný dozvedel 16.10.2012, a preto mu už v tento deň začala plynúť dvojmesačná prekluzívna lehota. Ustálil to zo skutočností, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 29.11.2012 o okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom predchádzalo zastaveniu trestného stíhania. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že za účelom vyšetrovania incidentu zo dňa 16.10.2012 bolo žalovaným v ten istý deň podané trestné oznámenie a vo veci konal poverený príslušník Obvodného oddelenia PZ SR Moldava nad Bodvou, ktorý vyšetrovanie skončil rozhodnutím o zastavení trestného stíhania dňa 14.12.2012. V priebehu vyšetrovania boli postupne zisťované skutočnosti týkajúce sa incidentu. O vyšetrovaní bol vedený spis, ktorý bol predložený aj v rámci konania súdu prvej inštancie. Hoci dovolateľ nepopiera, že žalobcu videl vtedajší predseda predstavenstva, avšak bolo potrebné najprv zistiť aká škoda bola skutočne spôsobená žalovanému, aké bolo konanie akých konkrétnych osôb pri vzniku a spôsobe tejto škody, výšku škody a príčinnú súvislosť medzi konaním konkrétnych osôb a vznikom a výškou škody spôsobenej žalovanému. Konanie žalobcu v ten deň počas a po incidente bolo predmetom zisťovania skutočností a ich posudzovania aj členmi predstavenstva žalovaného, ktorí preto až dňa 29.11.2012 mali za ustálené, že konanie žalobcu predstavuje závažné porušenie pracovných povinností a v ten deň rozhodli o okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobcom.

7. Dovolateľ poukázal na judikáty R 17/1977 a V 2/1967, z ktorých vyplýva, že pred okamžitým skončením pracovného pomeru so zamestnancom musí mať zamestnávateľ zistený dôvod tohto okamžitého skončenia, nestačí iba podozrenie zo skutkov zakladajúcich dôvod na okamžité skončenie alebo získanie nespoľahlivej správy. Na základe uvedeného mal dovolateľ za to, že otázka začiatku plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty pre okamžité skončenie pracovného pomeru je vyriešená judikatúrou odchyľne od záverov odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP). Pre prípad, že to tak nie je a táto právna otázka ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nie je vyriešená (§ 421 ods. 1. písm. b) CSP), dovolateľ žiadal o vyriešenie právnej otázky, či samotné podanie trestného oznámenia je samo osebe skutočnosťou, s ktorou spája zákonodarca začiatok plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty zamestnávateľa na rozhodnutie o okamžitom skončení pracovného pomeru podľa § 68 ods. 2 ZP so zamestnancom.

8. Dovolateľ ďalej namietal záver odvolacieho súdu, že písomnosť „Oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru“ nespĺňa ani formálne náležitosti podľa Zákonníka práce, pretože predmetný list je podpísaný iba vtedajším predsedom predstavenstva, najmä vzhľadom na osobitnú zákonnú úpravu vo vzťahu k úkonom zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch v § 9 ods. 1 Zákonníka práce ako lex

specialis.

9. Dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho zrušil spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Dovolateľ namietal zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu. Zároveň namietol, že odvolací súd nevyhovel jeho návrhu, že pre prípad ak bude okamžité skončenie pracovného pomeru posúdené ako neplatné, aby súd určil, že od dovolateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával.

13. Dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné. Obsah spisu nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska, ktorá predstavuje výnimku z prvej vety a týka sa výlučne ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad, ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces.

14. K námietkam dovolateľa vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku dovolací súd poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z rozhodnutia súdov vyplýva, že tieto sa vysporiadali so všetkými pre rozhodnutie vo veci samej relevantnými skutočnosťami, a to so začiatkom plynutia prekluzívnej lehoty tak žalobcu ako aj dovolateľa, s náležitosťami podaného okamžitého skončenia pracovného pomeru a odvolací súd v bode 30. odôvodnenia rozsudku poukázal na to, že súd prvej inštancie žalobe vyhovel z dôvodov, keď zistil, že dovolateľ nedodržiaval lehotu na okamžité rozviazanie pracovného pomeru a neskúmal, či prítomnosť žalobcu dňa 16.10.2012 neďaleko budovy dovolateľa, kedy inými osobami došlo do zásahu zabezpečovacieho zariadenia na budove, napĺňa znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, tak ako to bolo vymedzené žalovaným v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru. Teda nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa zaoberať dôvodnosťou daného okamžitého skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov je zrejmé, z akých právnych úvah vychádzali. Súd nižších inštancií náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP. V preskúmvanej veci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na § 387 ods. 2 CSP,

ktorý umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdí. Odvolací súd sa zároveň v bode 29. odôvodnenia rozsudku vysporiadal poukazom na § 366 CSP s návrhom dovolateľa, že ak bude okamžité skončenie pracovného pomeru posúdené ako neplatné, aby súd určil, že od dovolateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával.

15. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

16. Dovolací súd zároveň poukazuje na to, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je ani nesúhlas s právnym posúdením veci (R 24/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

17. Podľa názoru dovolateľa je dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keď za nesprávne vyriešenie právnu otázku považoval otázku začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby na podanie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi a zároveň namietal nesprávne právne posúdenie splnenia náležitostí tohto právneho úkonu.

18. Z rozhodnutia súdov vyplýva, že dôvodom určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalobcovi listom zo dňa 29.11.2012 boli dve skutočnosti, a to márne uplynutie prekluzívnej lehoty dovolateľovi na podanie okamžitého skončenia pracovného pomeru a zároveň skutočnosť, že Oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru (ďalej len „Oznámenie“) nespĺňalo formálne náležitosti. Dovolací súd preto považoval za potrebné sa v prvom rade vysporiadať s námietkou nesprávneho posúdenia náležitostí Oznámenia poukazom na to, že ak nemá právny úkon všetky vyžadované náležitosti, spôsobuje to jeho neplatnosť a teda nie je relevantné či bolo okamžité skončenie pracovného pomeru dané pred uplynutím prekluzívnej lehoty.

19. Podľa čl. 67 ods. 1 prvá veta Stanov pôvodného žalovaného za predstavenstvo koná navonok predseda a jeden z podpredsedov predstavenstva.

20. Podľa čl. 67 ods. 2 Stanov pôvodného žalovaného právne úkony predstavenstva, pre ktoré je predpísaná písomná forma, podpisuje za družstvo predseda a jeden podpredsa predstavenstva, v neprítomnosti niektorého z nich poverený člen predstavenstva.

21. Podľa § 243 ods. 2 a 3 ObZ účinného v čase podania Okamžitého skončenia pracovného pomeru predstavenstvo je štatutárnym orgánom družstva. Predstavenstvo plní uznesenia členskej schôdze a zodpovedá jej za svoju činnosť. Ak zo stanov nevyplyva nič iné, za predstavenstvo koná navonok predseda alebo podpredsa. Ak je však pre právny úkon, ktorý robí predstavenstvo, predpísaná písomná forma, je potrebný podpis aspoň dvoch členov predstavenstva.

22. Podľa § 20 ods. 1 OZ právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány).

23. Podľa § 9 ods. 1 ZP v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu; zamestnávateľ, ktorý je fyzická osoba, koná osobne. Namiesto nich môžu robiť právne úkony aj nimi poverení zamestnanci. Iní zamestnanci zamestnávateľa, najmä vedúci jeho organizačných útvarov, sú oprávnení ako orgány zamestnávateľa robiť v mene zamestnávateľa právne úkony vyplývajúce z ich funkcií určených organizačnými predpismi.

24. Ak teda podľa § 9 ods. 1 ZP v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa,

ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu bolo v danom prípade nevyhnutné na spôsob konania týchto právnických osôb navonok aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka vzťahujúce na družstvo. V prípade družstva je štatutárnym orgánom jeho predstavenstvo, za ktoré koná navonok jeho predseda alebo podpredseda, ak zo stanov nevyplýva niečo iné. Ak je pre právny úkon, ktorý robí predstavenstvo, predpísaná písomná forma, je potrebný podpis aspoň dvoch členov predstavenstva. V zmysle uvedeného teda predstavenstvo družstva ako štatutárny orgán zamestnávateľa nemusí robiť právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch navonok ako kolektívny orgán, teda uznesením väčšiny členov predstavenstva, ale robiť právne úkony môže predseda alebo podpredseda predstavenstva. Ak však stanov družstva určujú, že za družstvo nemôžu robiť právne úkony členovia štatutárneho orgánu samostatne, ale že navonok, t.j. voči tretím osobám, majú konať spoločne dvaja členovia predstavenstva, treba túto skutočnosť rešpektovať aj pri posudzovaní platnosti konania družstva v pracovnoprávných vzťahoch.

25. Za situácie, keď podľa výpisu z obchodnom registri mohli v čase podania okamžitého skončenia pracovného pomeru konať za pôvodne žalovaného navonok spoločne predseda predstavenstva a jeden podpredseda predstavenstva je nepochybné, že p. Pöhm ako predseda predstavenstva nemohol tento dokument podpísať samostatne. Navyše, ako správne uviedli oba sudy, z čl. 67 ods. 2 Stanov pôvodného žalovaného vyplýva, že právne úkony predstavenstva, pre ktoré je predpísaná písomná forma, podpisuje za družstvo predseda a jeden podpredseda predstavenstva, v neprítomnosti niektorého z nich poverený člen predstavenstva. Keďže bola pre okamžité skončenie pracovného pomeru predpísaná písomná forma, bol aj v zmysle čl. 67 ods. 2 Stanov nedostatočný podpis iba p. A. ako predsedu predstavenstva.

26. Najvyšší súd v zmysle uvedeného odmietol dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP. Keďže dovolací súd dospel k záveru o neplatnosti právneho úkonu - Oznámenia, nebolo pre vec relevantné či bolo toto oznámenie doručené žalobcovi včas, a preto sa dovolací súd nezaoberal ďalšími dovolacími dôvodmi.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.